

Categoria A

SOMNI D'UN MATÍ D'ESTIU...

Vaig decidir entrar...

Aquell matí m'havia aixecat molt tard i, caminant, em vaig dirigir on havíem quedat. Ens trobàvem totes a la plaça de Jacint Verdaguer. Mitja hora més tard ens adreçàvem a la Font Picant, un antic hotel i balneari del segle XIX. Mentre caminàvem, elles anaven xerrant; jo, en canvi, estava més apartada, una mica més endarrere, pensant. Quan estàvem a punt d'arribar, vaig sentir una fressa que venia de l'edifici on ens dirigíem. Ben bé no la sabia explicar, semblava que hi hagués molta gent, i que estiguessin xerrant i ballant... Vaig preguntar si algú s'atrevia a entrar-hi, però tothom va fer un no rotund. Així que l'Eulàlia, la Cristina, la Martina i la Juliana se'n van anar cap a la riera i jo, encuriosida, em vaig dirigir en aquell edifici, que des que havíem arribat m'havia cridat molt l'atenció.

Vaig obrir la porta per entrar i, traient el cap, vigilant que no em veiés ningú, m'hi vaig acostar per contemplar l'espectacle. En un racó, l'orquestra, i, del centre de la sala, dones i homes vestits elegantment, giraven i fruïen del ritme de la música. Així que em vaig asseure en una butaca que era en un racó, en un luxós seient vermell de vellut, i em vaig quedar atrapada en la mirada d'aquells magnífics vestits: faldilles llargues, de diferents colors, tan delicades, i camises blanques de seda que eren precioses. Em vaig deixar portar per l'ambient i, tancant els ulls, em vaig dirigir cap al centre de l'ampla habitació i vaig començar a ballar...

Enduent-me per la música, em vaig adonar que havia comès un error: m'havia posat a ballar allà, al mig de tothom, però era com si ningú em veiés. El cap em donava voltes i sentia els cabells voleiant a cada pas...

Amb la giravoltes vaig arribar a l'extrem de la sala, on hi havia una habitació paral·lela. Amb pas decidit vaig entrar i em vaig fregar els ulls. Era màgia? Persones famoses del meu poble, de quan el balneari tenia vida, cap del 1890, eren allà, a la

sala, amb mi. Hi havia en Jaumet del Flabiol, el primer venedor d'aigua de la Font Vella que la repartia als estiuejants del poble amb el seu carro ple de càntirs. A l'esquerra de la sala hi havia el famós doctor Gravalosa, que va descobrir que les aiguës de la Font Picant eren curatives i va donar fama del poble i al balneari. Parlant amb el doctor Gravalosa també hi havia membres de famílies importants com els Gash (que anys més tard regalarien els gegants al poble) i la família que vivia al castell de Montsolís... Un cop vaig travessar aquella sala tot escoltant com el doctor Gravalosa descobria els 'poders' de l'aigua als seus contertulians, em vaig fixar que no hi havia cap sortida. Em vaig girar i, espantada, vaig adonar-me que no hi havia ningú. Érem la immensa habitació i jo.

Encara estava pensant en com sortir d'allà que, de fons, vaig començar a sentir la veu de la meva amiga, la Juliana: "Això és el que diuen que et passa, si entres sola del balneari, Lara. Em sents Lara? M'estàs escoltant? Què et passa? Estàs bé? O és que has entrat a dins?"

Vaig mirar la Juliana i les altres estranyada. No entenia què estava passant, havia entrat del balneari? Havia estat un somni o era realitat? Les nenes em van agafar pel braç per tornar a casa i, mentre anava en xerrant i rient, jo em vaig observar el curiós però majestuós edifici. Estava envoltat de la típica boira de les pel·lícules de por i la llum del sol del matí li donava un aspecte estrany. Era realment esplèndid i s'hi podien observar mil detalls...

Havia estat la meva imaginació un altre cop? S'havia mogut una cortina vermella? Ja no sabia què creure... era un altre cop el meu cap que suposava coses que no eren realitat?

I llavors els vaig veure. Eren ells. De lluny, vaig sentir la música del ball i el frec de les faldilles acompanyat del murmuri de les converses... Sí, definitivament eren ells.

Coral Riu